

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 260.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

aliorum gloriam nominisque claritatem suam calamitatem esse ducentes, corū, qui iusta iracundia inflammantur, sententias euertere conituntur: quod non modò improbitas non extinguatur, sed etiam ingrauescat. De quibus & si minimè me fugit, quin molesta & grauius futura sint, que dicturus sum: dicam tamē. Fortassis enim correctio quædam hinc cõsequetur. Quid enim perditos desistere iuuat, cum, quantum in nobis situm est, salutem ipsis afferre liceat, quando facultas datur? Nam qui nec in subditorum classe censerī debent, hi ad doctrinæ thronum prosilite minimè uerentur: & sacratio dominari putant, qui ne se ipsos quidem in potestate tenent: & aliis præesse se arbitrantur, qui ne sibi ipsis quidem præesse potuerunt. Per quos factū est, ut res omnes Ecclesiæ sursum ac deorsum uoluantur.

Zosimo Presbytero. 260.

Vir quidam, non modò à turpibus & fordidis lucris alienus, sed etiam facultates suas egentibus distribuens, cum ad eū allatum fuisset, te paucis piseibus à quodam, qui falsum iurauerat, acceptis, eum, quantum quidem in te erat, crimine soluere minimè dubitasse, magnopere ingemiscens, illud Demosthenis pronunciauit, itaque mihi quidem uidetur (quantum enim, quod dicturus sum, graue ac molestum uidebitur, dicam tamen, nec reticebo) hoc ipso nomine morte eum multandum esse, ut apud inferos hanc legem impiis cõstituat. Verum hæc quidem ille dolore incensus dixit, mihi uerò, itēque omnibus qui aderant, nihil à ratione alienum dixisse uidetur. Neque enim hoc illum crimine liberat, quod muneribus placatus sis: uerum si sua recuperet, qui ob peritium læsus est. Quamobrem fordidi quæstus causa diuina oracula ne deprauas, aut sinistra interpretatione peruertas. Neque enim ea iniuriam quidē inferre, sacerdotibus autē munera offerre præcipiunt. Etenim illud, Si ligaueritis, de iis, qui

σπώντος εἰς ταύτην ἀσκαμάσαντες πλὴν ἀρχῶν, πολλοὶ δὲ εἰσι ἕτοι, τὰς τῆς ἄλλων εὐδοκίμιας οἰκείας ἡρώδης μοι συμφορὰς, τῆς εὐκρίτους ἀνακτουμένων τὰς ψήφους ἀπαρτίπτειν ἐπιχειρῶσιν, ἵνα μὴ σθεοθῆ ἡ κεκλήσ, ἀλλὰ καὶ ἑπιτελοῖτο. καὶ ἂν φορπικώτερον μὲν οἶδα λέξω, ἕμους δ' ἐρῶ. πᾶσα πᾶσι διορθωσίς τις τῶν ἀπολλοῦ θησῶν. τί γὰρ ὄφελος ἀπολλοῦ ὅτι θεογενῆν, παρὸν τόγῃ ἐφ' ἡμῶν σάξεν, ἡμῶν καὶ ἔστιν. οἱ γὰρ μὲν ἐν τοῖς ὑπὸ κείνοις ὀφείλοντες πετάχθαι, ἕτοι ἑπιπῆδαι τῶν διδασκαλικῶν θρόνων τολμῶσι, καὶ τῶν βήματος κρατῶν οἰονταί, οἱ μὲν ἑαυτῶν κεκρατηκότες, καὶ ἄλλων ἐξηγεῖσθαι νομίζουσιν, οἱ μὲν ἑαυτῶν ἀρξῶν διωκόμενοι, δι' ἧς αἰὼν καὶ κατὰ γέγονε τὰ τ' ἐκκλησιαστικὰ παράγματα.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. 261.

Ἄνθρωπος ἐστὶν μόνον ἀειχρῶν λιμναίων κρείττων, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκεία τοῖς διοικητοῖς ἀφαιρέσας, πυθόμενος ὅτι ἰχθύος ὀλίγους εὐκρίτους ὡς πῶς πρὸς ἑποικησάντος, ἀπολύσαι αὐτὸν, τόγῃ ὅτι σοι, τῶν ἀμαρτήματος ἐτόλμησας, ἐπὶ τῶν μέγα, τὸ δημοδοκίον σκῆψος ἀπεφθίγγετο, ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ, καὶ γὰρ εἰ φορπικώτερον εἶναι τὸ ῥηθισόμενον δόξει, λέξω, καὶ ὅσα ἀποκρίσεις, καὶ τὸ τὸ γὰρ αὐτὸ ἀξίον αὐτὸν εἶναι θανάτου ζημιώσαι, ἵνα εἰ ἀδὲθῃ τοῖς ἀσεβέσι τῶν τ' νόμων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν σκῆψος πᾶσι γινόμενος ἐφ' ἡμῶν, ἐμοὶ δ' ἔδοξε καὶ πᾶσι τοῖς παρῶσι μὲν ἀπεικὸς εἰρηκέναι, καὶ γὰρ τὸ σὲ δάροις ἐξευκνισαμένῳ ἀπολύσει σκῆψος τῶν ἐγκλήματος, ἀλλὰ τὸ ἀπολαβεῖν τὰ οἰκεία τ' ἐκ τῶν ἑποικίας ἀδικηθέντα. μὴ τοῖσι κέρδιος ἐνεκεν ἀειχρῶν ὡς ἀποκρίσει, ἀλλὰ πᾶσι τῶν θεῶν χειρομῶν. καὶ γὰρ ἀδικεῖν μὲν, προσφέρειν δὲ τοῖς ἱεραμένοις προσφίησιν, ἀλλὰ τοῖς ἀδικηθέντων ἀπολλοῦ

ἄπολογεῖσθαι ἀλλ' ἵνα ἀπολογησάμενοι
 ἡσυχάζοι. τὸ γὰρ εἰδὼς διδοῖτε πρὸς
 τῶν ἀμαρτανότων εἰρηταί. καὶ τὸ εἰδὼς
 λύοιταί πρὸς τῶν γνωσιμαχοῦντων.
 ἄπολύεται δὲ τὸ ἐγκληματός, οὐχ
 ὁ ἱερεὺς κάμειλιοςτολίδης, ἀλλ' ὁ τὸν
 ἀδικηθέντα ἐξουδιζόμενος. εἰ γὰρ
 τοῖς ἱεροῦδοῖς νομίμως διδόνται τὴν
 ποιαντὴν ἐξουσίαν. τῶν πλημμελοῦ-
 ντων μὴ ἀπεδαζόντων ἀποτιφάσσαι
 τὰ πάσματα, τυραννικός μὲν εἶναι
 δοξᾷ ὁ ρησμός, καὶ πρὸς τὸ ἱερα-
 κὸν κέρδος μόνον ὄραν. τῶν δὲ ἀδικη-
 θέτων ἕνεκα ποιέμενος λόγος. ὁμῶ-
 στατοι δὲ ἀπαρηγορήτατα οἱ τὴν τῆς
 ἱεροσωμῆς ἐπεμύθοι λευτεργίαν, μὴ
 πάλιν ἀπολύοντες τῶν ἐγκλημάτων.
 ἀλλ' ὅτι ἐπὶ ταῦτα ὅτι ἐπὶ μὴ σαυ-
 τὸν πρὸς λογιῶν, μάλλον δὲ μὴ σαυ-
 τὸν καὶ τὴν ἀκούοντες σου, εἰς βάρυ-
 θρον ἄσης, μὴ δὲ τὰ τῶν γραμματέων
 καὶ Φαρισσαίων καὶ ἀναεισώτης. τῶν
 πρὸς μωσῆος τινὰς τοῖς ἔπιτοκοδοσιδι-
 αῖχρον κέρδος ἔπινοήσανται, καὶ τὴν
 πρὸς αὐτῶν καὶ τῶν ἡνείων ὀφθαλμοῦντων,
 καὶ τὰς θείας παρεμύθευσάντων, καὶ
 ἀπαρηγορητῶν ἐντολῶν, ἀλλ' εὐαγῶς
 καὶ ἑλικρινῶς τοῖς ἀλλ' ἵνα χριστιανῶν
 ἡσυχάζοι τῶν ἐπιτοκοδοσιδιῶν, οἷς καὶ ὁ ἱερεὺς
 ἀποστολὸς ἀκολούθως ἔλεγον. ἔτι γὰρ
 διδάμεθα πρὸς τῆς ἀληθείας, ἀλλ'
 ἵνα τῆς ἀληθείας, ἢ ἂν μὲν πλάσιος
 ἢ ὁ ἔπιτοκοδοσιδιῶν, καὶ πρὸς ἐπιτοκοδοσιδιῶν
 ἱερεῖ, ἀπολύεται. εἰδὼς δὲ πένος καὶ μὴ
 πρὸς ἐπιτοκοδοσιδιῶν εὐθυμῶντος ἀλλὰ ταῦτα
 ἔπιτοκοδοσιδιῶν ἀπείν. ἀλλ' ἔτι ἐπιτοκοδοσιδιῶν
 ἐπιτοκοδοσιδιῶν γὰρ οἱ ὁ κριτὴς, ὑπέλαβες
 ἂν με ὅτι ἐσομαι σοὶ ὁμοίος, καὶ πῶς
 οἶδόντι. ὁ γὰρ πρὸς ἐπιτοκοδοσιδιῶν
 κούρις δῶρα ἐπὶ ἀνάοις μὴ δεχόμενος,
 ὅτι ἂν δὴ πού τῶν ἱεροῦδοῖς τῶν τοῖς
 κατὰ ἡσυχάζοι τοῖς ἀίχρῶν κέρδεσι
 πρὸς ἐπιτοκοδοσιδιῶν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἵνα
 μετὰ τὴν ἀπολογία τῶν ἀποτιφάσσαι
 θέντων σινευχόμενοι, καὶ σινευχόμενοι
 τῶν τοῖς πρὸς ἐπιτοκοδοσιδιῶν, λύοιταί αὐτοῖς ἕνα
 νῆθη πολεσόντο. οὕτως μὲν εἰς νομῶν

peccant, dictum est: atque illud item, Si
 solueritis, de iis, qui pœnitentia ducuntur.
 Crimine autem soluitur, non qui sacerdo-
 tem delinit: sed qui eum, cui iniuria illata
 est, placat. Nam si sacerdotibus huiusmo-
 di potestatem cōcessam esse arbitraris, iis,
 qui peccant, delicta sua propellere atque
 abstergere minimè studentibus, tum ty-
 rannicum hoc oraculum esse videbitur,
 atque sacerdotum duntaxat commodum
 spectans: eorum autem, quibus iniuria fa-
 cta est, nullam rationem habens: crudelif-
 simi item & inhumanissimi, qui sacerdotij
 munere funguntur, quod non omnes cri-
 minibus soluant. At non ita est, non est
 inquam ita: ne teipsum circumscribas, vel,
 ut rectiùs loquat, ne simul & teipsum, &
 eos, qui te audiunt, in voraginein impel-
 las, nec Scribarum & Phariseorum (qui
 solatia quædam peierantibus ob turpem
 quæstum excogitarunt, & filios aduersus
 parentes armarunt, & diuina mandata si-
 nistra interpretatione detorsêrunt, ac euer-
 terunt) vitia renoues: verùm ea, quæ diui-
 nis oraculis sancita sunt, pie ac sincerè se-
 quere, quibus consentaneè factos sanctus
 etiam Apostolus dicebat, Non enim pos-
 sumus aliquid aduersus veritatem, sed pro
 veritate. An verò si is, qui periurio sese ob-
 strinxit, diues & copiosus sit, ac sacerdoti
 munus aliquod obtulerit, liberatur: si autè
 inops & tenuis, ne quippiam offerat, sup-
 plicio afficitur? At hæc, non dico facere,
 sed ne cogitare quidem fas est. Dicit enim
 iudex: Existimasti quod ero tui similis: Quis
 autem id fieri queat? Nam qui subditos
 munera super innocentes accipere prohi-
 buit, Sacerdotibus, ut turpibus his lucris
 sese commacularent, haud profectò impe-
 raret. Verùm his verbis idcirco vsus est, ut
 post creptarum rerum restitutionem cum
 his, qui deliquerant, simul orantes ac ieiun-
 nantes, veniam ipsis ac solutionem diuini-
 tûs compararent; Illud ne in animum qui-
 dem & cogitationem immittentes. Age,
 hæreditate possideamus sanctuarium Dei.
 Ministri enim sunt, non participes: depre-
 catores, non iudices: mediatores, nõ reges.

Nam qui pro suis quoque peccatis, ut ab Apostolo dictum est, sacrificia offerunt, haud sanè velut pro suo iure, iis, quos scelerum minimè pœniteat, etiamsi locupletibus & opulentis, peccata condonare queant. Nam quòd Sacerdotibus cauponù instar quæstui res habere minimè permiserit, nec priuata commoda spectare præceperit, verùm ad subditorù utilitatē omnia præscripserit is, qui sanctitatis omnis & puritatis templum eos esse vult, tum per sacrarum rerum interpretem Mosen, tum per seipsum indicauit. Per Mosen, inquam, ad hunc modum loquens: Si quis depositum adulterarit, primùm res ereptas reddat: deinde in templum veniat, nō Sacerdotem sed Deum placaturus. Per seipsum autem, cum ait, Accipite Spiritù sanctum, quorum remisistis peccata, remittuntur eis: & quorum retinueritis, retenta sunt. Cum igitur ob diuinum Spiritum huiusmodi gratiam acceperint, non est id quidem dubium, quin ij, qui per peccata sua hunc abigunt, hanc potestatem non habeant; verùm ij demum, quibus per Spiritum sanctum exploratum est, quānam venia, quānam condemnatione digni sint. Quoniam enim hoc humanam mentem excedebat, idcirco Paraclerus, qui diuinæ essentia atque gloria socius est, earum rerum, quas mens humana consequi non poterat, doctorem seōis præbuit, qui sui susceptione digni erant.

Eidem. 261.

Quemadmodum viperæ parentis morte, sic etiam peccata parentum suorum interitu obstetricantur.

Heraclio Episcopo. 262.

Amicus quidam meus ad te se contulit, ut obsidem se pro patre præbeat, eumque

λαμβάνοντες, τὸ δεῦτε κληρονομία-
μῶν ἑαυτοῖς τὸ θυσιάζειν τῷ θεῷ.
λειτεργοὶ γὰρ εἰσιν ἔκκοινοιοι πα-
σθεῖς, ἔκκριται, μεσίται, ἔβασι-
λεῖς, οἱ γὰρ καὶ παρὲν οἰκείων ἀμαρ-
τημάτων, ὡς ἔφη ὁ ἀπόστολος, θυσιάζ-
ουσάμενοι, ὅσῳ ἂν δὴ πῶς ἐξ αὐ-
θεντίας τοῖς ἀμετανοήτοις, εἰ καὶ πλῆ-
στοι εἴεν, διώκειτ' ἀφ' ἑνὸς ἀμαρτίας.
ὅτι γὰρ ἔκκοινοιοι ἱερομύθιοις κερπηλεύ-
ων τὰ σφάλματα ἐπέτερεψεν, ἔδὲ παρὲν
τὸ οἰκείον κέρδος ὁρᾶν ἐθέσπισεν, ἀλλὰ
παρὲν τὸ ἱερομύθιον συμφέρον πάντα
ἐνομοθέτησεν ὁ πάσης ἀγνείας καὶ κερ-
θαρότητος, ἀχαικτορον αὐτὸς εἶναι βα-
λομῶνος, μεμύουκε μὲν καὶ ἀφ' ἑνὸς
ἱεροφάντη Μωσέως, μεμύουκε δὲ καὶ
δὲ ἑαυτῷ, ἀφ' ἑνὸς τῷ νομοθέτῳ φη-
σας, ὅτι εἰ τις παρὰ τὸ θεῖον νοθεύ-
σῃ, ὁρᾶτον μὲν ἀποδιδότω τὰ ἀφαι-
ρεθέντα, εἴτα ἤκετο εἰς τὸ νεὼν, ἔκτον
ἱερέα, ἀλλὰ τὸ κριτὴν ἐξ ἱερομύθου.
ἀφ' ἑνὸς ἑαυτῷ, λάβετε πνεῦμα ἀγίου,
ὡν πᾶν ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφαι-
ται, καὶ ὡν ἀνκρατήτε, κεκράτῃται.
εἰ τοῖνυν ἀφ' ἑνὸς τῷ θεῷ πνεῦμα ἰαυτῶν
εἰλήφασιν τὴν ἐξουσίαν, οἱ δὲ ὡν ἀμαρ-
τῶν σι, τῷ τὸ ἀπελαύνοντες, ταῦτῳ
δηλονότι τὸ ἐξουσίαν ὅσῳ ἔχουσιν, ἀλλ'
ἐκείνοι οἱ ἀφ' ἑνὸς τῷ ἀγίῳ πνεύματος
εἰδότες, τίνες μὲν εἰσιν ἀφείστας, π-
νες δὲ κατὰ κρίσεως ἀξιοί, ἐπειδὴ γὰρ
τὸ ἀνθρώπινον τῷ τὸ ἀφείσταν νοῦν
ὁ παρὰ κλητος ὁ τὸ θεῖας ἐξουσίας καὶ δόξης
κοινωνός, διδάσκαλος τοῖς ἀξίοις τῆς
ἀποδοχῆς αὐτῷ ἐγένετο, ὡν ὁ ἀνθρώ-
πος νῆς ὅσῳ ἀφικνεῖτο.

Τῷ αὐτῷ. 263.

Ὡς περὶ αἱ ἔχει τῷ τῆς μητρὸς θά-
νάτῳ, ἔτω καὶ ἀμαρτίας τῷ τῆς
πικτήτων μεμύουται ὀλέθρῳ.

Ηρακλίου ὀπισκοπῶ. 264.

Ἦκει εἰς σὲ ὁ φίλος, ὁ μπερῶτων ἑσθ'
τῷ πατρὸς, καὶ κείνῳ ἀπολύσει τῷ
δυσμαθῆ.